

Sygn. akt VIII C 1270/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 654,02 zł (sześćset pięćdziesiąt cztery złote dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 237,70 zł (dwieście trzydzieści siedem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w części.

Sygn. akt VIII C 1270/17

UZASADNIENIE

W dniu 2 grudnia 2016 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu A. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 5.673,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 71 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku spłaty przez pozwanego zadłużenia z tytułu umowy limitu odnawialnego w (...) nr (...), zawartej dnia 23 marca 2009 roku. Ponadto wskazał, że dowodem na istnienie zobowiązania pozwanego jest wyciąg z ksiąg banku z dnia 2 grudnia 2016 roku.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3)

W dniu 21 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 7v.)

W odpowiedzi na pozew A. K. wniósł o jego oddalenie w całości. Wyjaśnił, że jego obecne zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy wynosi ok. 900 zł. (odpowiedź na pozew k. 28-31)

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Oświadczył, że kwestionuje dochodzoną przez powoda kwotę, wskazując, że spłaca zadłużenie w ratach i na dzień obecny, z otrzymanych od powoda informacji wynika, że do spłaty pozostała wyłącznie kwota 654,02 zł. W zakresie tej kwoty pozwany wyjaśnił, że nie podważa roszczenia.

(protokół rozprawy k. 34-35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego A. K. łączyła z powodem umowa limitu odnawialnego uruchomionego na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym nr (...). Umowa ta, zawarta w dniu 23 marca 2009 roku, została wypowiedziana przez powoda.

Na dzień wyrokowania zadłużenie pozwanego z tytułu umowy, o której mowa wyżej, wynosiło 654,02 zł.

(okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił, jako bezsporny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

W niniejszej sprawie niesporne były twierdzenia powoda, iż łączyła go z pozwanym umowa limitu odnawialnego w (...), na mocy której pozwany miał możliwość zadłużenia się w ciężar rachunku. Pozwany nie zaprzeczył istnieniu przedmiotowej umowy, jak również temu, że z tytułu przyznanego limitu posiadał zadłużenie, kwestionował natomiast roszczenie powoda co do wysokości, akcentując, że obecne zadłużenie wyraża się kwotą 654,02 zł, w zakresie której oświadczył, że nie podważa roszczenia. W tym miejscu przypomnienia wymaga, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości 5.673,91 zł z odsetkami od daty wskazanej w pozwie w związku z zawartą umową bankową (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że nie jest zadłużony w kwocie dochodzonej pozwem). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powinności tej powód jednak nie sprostał, do akt sprawy nie został bowiem złożony żaden dokument, który dowodziłby istnienia zadłużenia pozwanego w kwocie oznaczonej w pozwie. W konsekwencji Sąd uznał, iż powód nie podważył twierdzeń pozwanego na okoliczność jego obecnego zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy bankowej, które pozwany określił na kwotę 654,02 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 654,02 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia

lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c.
w zw. z art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała sprawę w 11,5 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 2.067 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 250 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Pozwany w sprawie nie poniósł żadnych kosztów.

Powód wygrał spór w 11,5 %, a przegrał w 88,5 %. Powód winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 1.829,30 zł (88,5 % kwoty ogólnej), a pozwany 237,70 zł (11,5 % kwoty ogólnej).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 237,70 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.